

Škodlivá letadla

Škodí letadla více než auta?

už zítra v časopise Víkend DNES

Hubený kluk z fotky a jeho „táta na dálku“

Thierno Sidy Mohamed Diallo (24) z Guineje studuje v Německu fyziku.

Díky své pili i díky muži z Prahy, který se jej kdysi rozhodl podporovat.

Foto: Petr Topič, MAFRA

Josefa Fukana (83) vždy zajímala Afrika. Před lety na základě fotky „adoptoval“ chlapce z Guineje. Nyní se setkali.

Nejhubenější Chlapec končil 5. třídu, když si ho na dálku adoptoval Josef Fukana: „Byl nejhubenější a měl velmi smutný pohled.“

Poprvé Se svým „adoptivním rodičem“ se Sidy setkal tvář v tvář po třinácti letech. Foto: 2x Wontanara

Alžběta Šimková
redaktorka MF DNES

PRAHA Mladý muž sahá do kapsy a vytahuje klíčenku se světýlkem, na které je nápis Josef. „Vzpomínám si na dopis, který mi Josef poslal s tímto malým dárečkem s jeho jménem. Napsal mi, že vždy když to zmáčknu, tak na mě bude myslet,“ říká čtyřicetiletý vysokoškolský student fyziky Thierno Sidy Mohamed Diallo s úsměvem, když se usazujeme v malé pracovně neziskové organizace Wontanara, sídlící v Praze, abychom si popovídali o jeho příběhu.

Tehdy - před třinácti lety - byl ještě dítě, které si na dálku až v africké Guineji adoptoval dnes třiaosmdesátiletý Josef Fukana z Prahy. Teď se poprvé mohli potkat a strávili spolu pár dnů. Sidy, jak mu pan Josef říká, za ním přijel z Německa, kde nyní studuje.

„Netušil jsem, že se dožiji toho, že se osobně sejdeme,“ říká šťastně

„adoptivní rodič“ pan Josef. Jejich radost ze setkání je vidět po celou dobu našeho rozhovoru, kdy mi přibližují svůj příběh.

Smutný chlapec z fotky

Ten začal v roce 2006, kdy se tehdy sedmdesátiletý Josef Fukana rozhodl, že se zapojí do projektu adopce na dálku, kterou zprostředkovává česká nezisková organizace Wontanara, působící v africké Guineji, odkud také Sidy pochází.

„Jedna z prvních věcí, na kterou se mě Sidy při setkání zeptal bylo, jak jsem si ho vlastně vybral. Jednoduše z fotografie v albu. On tam byl ze všech nejhubenější a měl velmi smutný pohled. Možná proto se mi zdál nejpotřebnější,“ vypráví senior. Dodnes má prý tu fotku vystavenou doma, hned vedle další, na které je Sidy už v současnosti.

Na otázku, proč se v důchodovém věku rozhodl pro takovou adopci, odpovídá bez váhání: „Když už jsem takhle starý a nejsem moc k něčemu, tak abych ještě trochu mohl přispět k řešení světové bídy.“

Sidy se narodil do velmi chudých poměrů, je ze dvanácti sourozenců. Bez pomoci by neměl šanci dostat takové vzdělání, které nyní má. Díky finančním příspěvkům a podpoře svého „adoptivního rodiče“ mohl guinejský chlapec vychodit základní školu, lyceum a vysokou školu v hlavním městě Konakry, na které vystudoval fyziku. A ve svém studiu pokračuje i nadále. K jeho mateřskému jazyku - francouzštině, se naučil ještě německy a získal stipendium na univerzitě v Brémách, kde dále studuje fyziku se specializací na obnovitelné energie. To už dokázal jen díky svému vlastnímu úsilí, finanční pomoc jeho „adoptivního otce“ skončila poté, kdy dostudoval v Guineji. „Teď už se podporuje sám díky své houževnatosti,“ vysvětluje ředitelka a zakladatelka neziskové organizace Táňa Bednářová.

Nicméně k velkému rozhodnutí Sidyho opustit Guineu a jít studovat do Evropy přispěl také blízký vztah mezi oběma přáteli. „Nejdříve mi položil docela nevinou otáz-

ku, kde by mohl studovat, aby mi byl blíž. Tak jsem mu doporučil, ať zkusí Německo nebo Rakousko,“ vypráví pan Josef. Sidy to opravdu udělal, začal se pilně učit německy, aby zvládl povinnou zkoušku z jazyka a mohl požádat o stipendium. A uspěl. „Vůbec jsem o tom nevěděl. Až když získal stipendium, tak mi to řekl,“ dodává Josef a je na něm vidět hrdost.

Jsou jako rodina

Sidy se svým přítelem Josefem často konzultuje mnoho svých rozhodnutí. Po letech přátelství se vzájemně považují za součást rodiny.

Na začátku si jen dopisovali, a to ve francouzštině, kterou spolu nyní i hovoří. Nešlo to však moc pravidelně, dopisy museli dopravovat na místo určení dobrovolníci. „Kontakt s Guineou není jednoduchý, takže jsme dopisy vozili lidem při našich cestách. Někdy se také posílaly poštou, ale ne vždy došly, a pokud ano, tak s velkou prodlevou,“ vysvětluje Bednářová. Pak ale přišel internet a kontakt se značně

zjednodušil. E-maily si posílali každý měsíc a občas zkusili i videohovor - tedy když se to náhodou podařilo, protože spojení nebylo moc dobré.

„Často se k našemu videorozhovoru přidala i jeho maminka, která mi děkovala a říkala, že se bude za mě modlit, abych dlouho žil,“ vzpomíná senior. „Možná díky tomu, že jste se za mě s maminkou modlili, jsem se dožil takového věku,“ obrací se s úsměvem na Sidyho.

Čas, který pro sebe dostali, považují za splněný sen a vyplňují ho dlouhými debatami třeba o životě v Africe a problémech rozvojových zemí. Pana Josefa tato témata zajímala celý jeho život. Ač je vystudovaný technik, své profesi se dlouho nevěnoval a po absolvování postgraduálního studia oboru ekonomika Afriky se k ní už nevrátil.

Až Sidy skončí své studium v Německu, chce zpět do Guineje, kde se hodlá věnovat mimo své práce i dobrovolné činnosti. „Chtěl bych tím tak vrátit to, co bylo umožněno mně,“ říká mladík.